

ДО
СТОЛИЧЕН ОБЩИНСКИ СЪВЕТ

СТАНОВИЩЕ

от адв. Юлиан Дацев, адвокат от
Софийска адвокатска колегия, с адрес на кантората гр.
София, ул. Аксаков 28, ет. 2

ОТНОСНО: Проект на Наредба за обществения ред на
територията на Столична община

УВАЖАЕМИ ОБЩИНСКИ СЪВЕТНИЦИ,

Запознавайки се с публикувания на сайта на СОС Проект на Наредба за обществения ред на територията на Столична община, си позволявам накратко да изразя личното си професионално и гражданско мнение по отношение на някои от разпоредбите му, а именно:

1. Чл. 22, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 от Проекта се явяват напълно излишни, т.к. буквално възпроизвеждат съдържанието на чл. 26 ЗАНН. Ненужно, а и спорно от гледна точка на законосъобразността му, е уреждането в наредба на СОС на въпроси, които са уредени в закон. С наредбите си СОС може да урежда единствено неуредени в ранг от по-висша степен въпроси.
2. Чл. 22, ал. 5 от Проекта следва да отпадне. На първо място, с нея се въвежда отговорност на собственик. В тази ѝ част разпоредбата е напълно неясна – не става ясно на какво следва да е собственик дееца, за да се накаже с наказанието, предвидено за деянието. От друга страна, подобно разрешение противоречи на чл. 24, ал. 1 ЗАНН, съгл. който административно-наказателната отговорност е лична. Отклонение от този основополагащ принцип по изключение е предвиден чл. 187 ЗДвП, от където очевидно е реципирана и предлаганата разпоредба. Чл. 187 ЗДвП обаче визира само нарушения на самия ЗДвП и доколкото се касае за норма, свързана с административно-наказателна отговорност, тя нито може да се тълкува, нито да се прилага разширително или пък по аналогия. Във втората и алтернатива, касаещо длъжностно лице, разпоредбата всъщност възпроизвежда текста на чл. 22, ал. 4, in fine от Проекта. Налице е повторение на нормативната разпоредба.
3. Непрецизна е нормата на чл. 23, ал. 3 от Проекта – изброяването на въпросите, по които следва да се прилага ЗАНН очевидно не е изчерпателно. Считаю за по-удачно, ако изобщо такава разпоредба остане в окончателния вариант, то тя да възпроизвежда разпоредбата на чл. 22, ал. 6 ЗМСМА. Отделно от това, формулировката на чл. 23, ал. 3 от Проекта създава впечатление, че ЗАНН се прилага субсидиарно – за неуредените в Наредбата въпроси. Подобен подход противоречи на закона (ЗМСМА, ЗАНН, ЗНА). ЗАНН следва да се прилага по всички въпроси на административно-наказателното производство, а не само по неуредените. Най-малкото защото ако Наредбата урежда нещо в противоречие със ЗАНН,

тя ще бъде незаконосъобразна в тази си част. Субсидиарно приложение може да има между актове от еднакъв ранг. При наличие на закон и наредба, обаче, приложение намира винаги законът.

4. Наредбата не съдържа дефиниция на понятието "повторно нарушение", макар и същото да е често използвано в глава V от Проекта. Следва да се предвиди допълнителна разпоредба в този смисъл.
5. Незаконосъобразен ми се струва подходът при уредбата на административните нарушения и полагащите се за тях наказания – глоба, имуществена санкция. Във всички административно-наказателни разпоредби в Проекта е използвана фигурата на едновременна алтернативност и кумулативност на санкциите – чрез съчетанието "и/или". Не виждам как извършителите на едно и също нарушение могат да бъдат едновременно физическо и юридическо лице, за да се прибегне до кумулативността, на която сочи съюзът "и". Отделно, означаването на субекта на нарушението като "който" сочи на физическо лице, на което имуществена санкция не може да се налага. Адекватно, според мен, би било да се взаимства отново формулировката, дадена в ЗМСМА – чл. 22, ал. 4 (*например: За нарушаване на чл. от Наредбата се налага глоба в размер до ... лв., а на еднолични търговци и юридически лица - имуществена санкции в размер до, а при повторно нарушение*).
6. Ако бъде възприето предложението по предходната точка, ненужни ще се явяват разпоредбите на чл. 24, ал. 1 и ал. 2 от Проекта.
7. Неясно е правното естество и основанието на разпоредбата на чл. 14, ал. 4 от Проекта. При констатирано нарушение, следва да се състави акт за установяване на нарушение. Разбира се, няма пречка да се състави и протокол, но той няма да е част от административно-наказателното производство. По-смущаващо в случая е предвиденото правомощие за даване на предписания със срокове за изпълнение. От една страна, това доста прилича на прилагане на ПАМ, макар и такива СОС да не може да предвиди в наредби. Съгл. ЗАНН, ПАМ се установяват само със закон, а чл. 22 ЗМСМА не предоставя такава възможност на СОС. От друга страна, неизпълнението на предписанията не е скрепено (а според мен – и не може да бъде) със санкция. Даването на предписания от контролни органи с пожелателен характер е безпредметно.

Надявам се с горните предложения да допринеса до подобряване на нормотворческата практика на СОС, с проблемите в която до момента многократно съм се сблъсквал в адвокатската си практика.

гр. София, 10.10.2017 г.

С УВАЖЕНИЕ:

(адв./Юлиан Дацев)